

Trafikminister gik ud —, har forenet sig til en Stemning mod Forsvarsministeren. Det er Kendsgerninger, jeg nævner. Der-til har nu, da Forsvarssagen staar ved sin Løsning, føjet sig den Agitation, der drives mod Forsvarssagen, og som man paa Forhaand maatte kunne sige sig selv vilde faa Udløb i et Stød frem mod Forsvarsministeren. Jeg siger, at derfor har man begaaet en i allerhøjeste Grad uklog Handling ved at optage den nuværende Forsvarsminister i Kabinettet. Nu er det imidlertid sket, og jeg kunde tænke mig, at den højtærede Konseilspræsident, hvis Forslag om Rigsretsanklage mod Forsvarsministeren blev fremsat, gjorde det Spørgsmaal til et Kabinetsspørgsmaal. Deraf vilde Følgen blive, at Landet maaske for lang Tid vilde ligge uden nogen Ordning af dets Forsvar, og dette kunne vi selvfølgelig ikke gaa ind paa. Men det er, formoder jeg, ædle Bevæggrunde, man har, naar man fremsætter Kravet om Rigsretsanklage, man vil ikke derved dømme den paagældende Mand, og man vil ikke bruge Rigsretsanklagen til at slaa Forsvarssagen ned. Det vil man selvfølgelig ikke. Man vil først have Lys ind der, hvor man mener, der er Mørke. Man mener aabenbart, at man i det, man ved, ikke har nok til, at Folketinget kan fælde en Dom — ellers gik man ikke til Rigsretten. Saa, siger jeg, maa vi finde Vej frem til at faa dette Lys.

Jeg har tidligere udtalt mig, ogsaa skriftligt, imod, at Alberti stilles for en Rigsret, fordi der er for mig noget i allerhøjeste Grad utiltalende og stødende i, at en Mand, som man ved vil blive dømt som Falskner og Bedrager, stilles op for en Rigsret. Men derom kan der jo være forskellige Meninger, og kunne vi ikke faa Lys paa anden Maade, maa vi vælge den, selv om den forekommer en personlig at være af en lidet tiltalende Art. Og der kunde maaske være saa meget mere Grund til at gøre det, som Alberti aabenbart efter de senere Forhør selv har Færten af, at man vil have ham for en Rigsret, og har nægtet at udtale sig — saa vidt jeg erindr, nu er det længe siden, jeg læste det — videre for den Forhørsdommer, han nu sidder overfor. Derfor, siger jeg, er der ganske sikkert ingen anden Vej, naar man ikke nu vil fælde en Dom om den nuværende Forsvarsministers Ansvar. Vil man have Lys i det formodede Mørke, og er det umuligt i dette Øjeblik at tiltale Forsvarsministeren for Rigsretten, er der ingen anden Vej, end at der for Folketinget

frem sættes Forslag om Rigsretsanklage mod Alberti, og dette Forslag maa da gives en saadan Form, at alt, hvad der er foregaaet i denne Sag, bliver undersøgt og kommer frem for Dagens Lys. Derefter kan man se, om der endnu findes et Mørke i denne Sag for den tidligere Konseilspræsidents og den tidligere Indenrigsministers Vedkommende.

Dette Standpunkt, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, og som ikke af forskellige, udenfor Sagen liggende Motiver vender Brodden mod bestemte Personer (udenfor Alberti) og noget bestemt Parti, er, tror jeg, et Standpunkt, som de allerfleste i denne Nation ville slutte sig til.

Zahle: Den sidste Taler fremsatte en personlig Insinuation, som er urigtig. Den Indstilling, som i dette Foraar blev gjort af Folketingets Udvalg angaaende Forhørene over Justitsminister Alberti, sluttede saaledes for det radikale Venstres Vedkommende: „Idet man forudskikker den Bemærkning, at det nødigt maa komme dertil, som Forholdet var i Fjor med Alberti, at høj Embedsstilling eller politisk Indflydelse skulde danne et Værn imod grundig og upartisk Undersøgelse af og eventuel Paatale af Misligheder af privat eller embedsmæssig Natur, hvorved Folkets Retsfølelse og den offentlige Moral vilde lide ubodelig Skade —, indstiller man, at nærværende Sag gøres til Genstand for Undersøgelse og Paatale ved Rigsretten mod de Herrer J. C. Christensen og Sigurd Berg.“ Denne Indstilling lader ikke nogen Bagdør aaben, og jeg er vis paa, at der kan ikke være noget Medlem af det radikale Venstre, som har ment, at denne Indstilling kunde lade eller skulde lade nogen Bagdør aaben. Jeg maa forlange, at det ærede Medlem bestemt siger, hvem det er, han beskylder for at have fremsat en saadan Udtalelse.

Naar det ærede Medlem mener, at der skal rejses Rigsretstiltale mod nogen, er det lidt forbavsende, at det netop er mod Alberti, da han i den samme Betænkning for sit Vedkommende begynder med at udtale, at han finder det urigtigt at anlægge Rigsretssag mod Alberti, men han føjer til, at han heller ikke vil have Rigsretstiltale i det Øjeblik mod nogen anden, idet han slutter saaledes: „I øvrigt bør Afgørelsen af Spørgsmaalet om saadan Rigsretstiltale ikke ske i et Øjeblik, da Lidenskaberne ere i Bevægelse i Anledning af det nær forestaaende Valg, men maa nu udskydes,